

ESTOTE BENEDICTI

občasník samporských benediktínov • 25. číslo • Vianoce 2019

....zjavila sa
dobro-
civosť
nášho
Spasi-
teľa,
Boha,
a jeho
lásk
k ľudom..."
(Tít 3,4)

... a beda mi,
keby som evanjelium nehlásal.

Preto s radosťou hlásame
najúžasnejšiu správu:

**Dnes sa vám
v Dávidovom meste
narodil Spasiteľ,
Kristus Pán.** (Lk 2, 11)

Milí priatelia,

„dobrý údel,
každý dokonalý dar (je zhora),
zostupuje od Otca svetiel“.
Tento údel – dar,
je narodený Spasiteľ,
Kristus Pán.

Prijatím tohto daru
stávame sa „blahoslavení“

A to Vám zo srdca
prajú
mnísi benediktíni

*Sampor,
Božie narodenie
2019*

Janka Bernáthová – Lehotská

Vďačnosť

Vďačnou básňou vás objímam,
lebo Vďačnosť je
rodnou sestrou Lásky.
Veď vďačný
pohľad,

slovo,

dlaň,

otvára srdcia dokorán
a naplňa ich
znásobeným šťastím.

Vďačnosť je ako
odraz v hladine
pre toho, kto dal viac,
než tuší.

A mnohokrát je jediné,
čo môžeme dať úprimne.
Vďačnosť je dotyk
blízkych duší.

básnická zbierka *Slnčná sonáta*

Naše prvé slová sú slová veľaky, ktorá
patrí všetkým vám za každú pomoc
v tomto roku.

Úvodník

Verím, že ste sa nevzdali čakania na náš občasník.

Konečne máte možnosť čítať nové číslo. Rozhodujúcim dôvodom, že vyšli opäť len dve čísla v tomto roku bola snaha dostávať prístavbu a presťahovať sa do nej. Na prácu v redakcii zostávalo málo času. Často sme namiesto za klávesnicami boli v montérkách.

Sme veľmi vďační Bohu za končiaci sa rok, hoci bol v mnohom náročný.

Pribudli štyria noví spolubratia. Verím, že každý zosilnel i duchovne a darilo sa v „hľadani Boha“. Na budúci rok budú voľby, nie len parlamentné ale i mníšske. Treba sa nám riadiť zdravým rozumom a mať srdce na správnom mieste.

Prajeme Vám príjemné sviatočné chvíle obohatené či „okorenené“ čítaním Estote Benedicti.

miniŽaltár ako minidarček

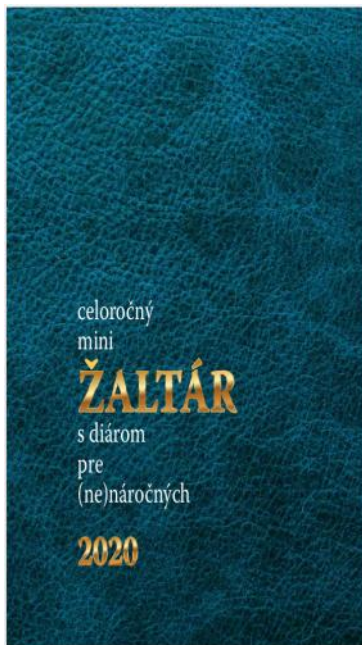
V štvrtej eucharistickej modlitbe sa kňaz modlí: *„Ty jediný si dobrý, ty, prameň života, stvoril si všetko, aby si svoje stvorenia bohato obdaril požehnaním a mnohé z nich oblažil jasom svojho svetla.“*

Chválospev je lyrický žáner, druh ódy, má charakter veľby, chvály a oslavy. Básnici ním vyjadrujú krásu, dobro, šľachetnosť, vznešené myšlienky, „ospevujú“ ním niekoho alebo nejakú skutočnosť.

Neustála dobrota Boha k ľuďom v dejinách spásy dala podnet, k vzniku mnohých biblických chválospevov. Stretávame sa s nimi tak v Starom ako i v Novom zákone. Cirkev mnohé z nich vložila i do liturgie hodín. Niektoré z nich sme vybrali do miniŽaltára na rok 2020, ktorý dostávate ako minidarček od nás.

Vyjadrenie sv. Efréma: *„Kto je schopný pochopiť, Pane, celé bohatstvo jediného z tvojich slov? Oveľa viac nám uniká, než dokážeme pochopiť. Sme priam ako tí smädni, ktorí pijú z prameňa. Pán vyzdobil svoje slovo rozličnými krásami, aby tí, čo ho skúmajú, mohli kontem-plovať z neho to, čo potrebujú. Skryl do svojho slova všetky poklady, aby každý z nás našiel v ňom bohatstvo“* nech Vás povzbudzuje k „odhaľovaniu“ tajomstva Boha cez chválospevy.

A nech Vám celoročné modlenie miniŽaltára pomôže nanovo objaviť Božiu dobrotu a privádza Vás k oslave a chvále Boha.

Z príhovorov o Vianociach

„Narodenie Pána – tak sa nazýva deň, keď sa Múdrost Božia ukázala ako dieťa a Slovo Božie bez slov vydalo telesný hlas. A predsa sa toto skryté božstvo ukázalo mudrcom pomocou znamenia na oblohe a pastierom bolo zvestované anjelským hlasom. A preto tento deň oslavujeme každý rok, lebo sa naplnilo proroctvo:

Pravda vzišla zo zeme a spravodlivosť zhládla z neba.

Tá Pravda, ktorá spočíva v lone Otca, vzišla zo zeme, aby spočinula v lone matky.

Tá Pravda, ktorá udržuje celý svet, vzišla zo zeme, aby sa nechala nosiť na rukách ženy.

Tá Pravda, ktorú ani nebesia nemôžu obsiahnuť, vzišla zo zeme, aby sa nechala uložiť do jasiel.

Komu prospelo, že taká veľká vznesenosť prišla v takejto pokore?

Úplne iste to nebolo k jej vlastnému prosperu, ale – ak veríme – k nášmu obrovskému prosperu. Zobuď sa, človeče! To kvôli tebe sa Boh stal človekom!

Prebuď sa, ty čo spíš, vstaň z mŕtvych a Kristus ťa osvieti!

Opakujem: to kvôli tebe sa Boh stal človekom.“

sv. Augustín

Vždy nás poteší, keď nám niekto hovorí: „Mám ťa rád! Si pre mňa vzácný!“ Ako len túžime po týchto slovách! Chceme ich počuť znova a znova. Potrebujeme ich počuť zvlášť vtedy, keď sa nám prestáva dariť, keď nám „všetko padá z rúk“. Slovo lásky vždy poteší, dodáva dôveru, vracia dôstojnosť. Má úžasnú silu, pozdvihuje srdce, myseľ i oči: „Vzpriamte sa, zodvihnite hlavu, lebo sa blíži vaše vykúpenie“ (Lk 21,28).

Boh vždy v čase sviatkov narodenia Ježiša Krista hovorí: „Milujem ťa! Milujem ťa takého, aký si! Nepotrebuješ sa zmeniť, aby si uveril mojej láske, pretože tvoja viera v moju lásku ťa premení...“ To vypovedané Slovo Otcovej lásky zostáva medzi nami v osobe Dieťaťa ležiaceho v jasiach, aby sa každý k nemu mohol priblížiť, aby sa ho mohol dotknúť a vďaka tomu uveriť, že je milovaný, nekonečne milovaný...

Tešíme sa, že v tejto veľkej udalosti, môžeme byť blízko vás, prežívať s vami radosť, ktorá sa tým znásobuje a zároveň svojim ľudsky nedokonalým spôsobom môžeme aj my radostne volať: „Milujeme ťa! Si pre nás vzácný!“ Napriek tomu, že naše slová sú len tieňom Božej lásky, vychádzajú z čistého a vďačného srdca, a spájajú sa s úprimným prianím, aby ste uverili, že ste milovaní Bohom i mníchmi.

o. Vladimír

Svätyňa Narodenia v talianskom mestečku Greccio je miesto, kde sv. František Assiský na Vianoce roku 1223 po prvýkrát pripravil jasličky. Na tomto mieste sa 1. decembra 2019 zastavil aj Sv. Otec František a celej Cirkvi venoval apoštolský list, v ktorom nás pozýva k objaveniu betlehemsých jasličiek.

„Týmto listom chcem podporiť krásnu rodinnú tradíciu prípravy betlehemsých jaslí v dňoch pred Vianocami, ale aj zvyk vy-stavovať ju na praco-visku, v školách, nemoc-niciach,

väzeniach a na námestiach ... Mám nádej, že tento zvyk nikdy nestratíme a že všade tam, odkiaľ sa vytratil, môže byť znovu objavený a oživený.“

V liste nám ponúka niekoľko impulzov k hlbšiemu nazeraniu na kontrast jednoduchosti Ježišovho lôžka v betlehemskej jaskyni a slávy samotného Vteleného Božieho slova, ktoré pozdvihuje ľudskú prirodzenosť až do neba. Ďalej sa pápež zamýšľa: *„Keď v našich domoch staviame vianočné jasle, pomáha nám to nanovo prežiť históriu toho, čo sa stalo v Betleheme.“* A pripomína, že hoci v prvej betlehemskej scéne sv. Františka neboli žiadne sochy, inscenovali a prežili ju všetci, čo tam boli.

Pápež vo svojom liste vysvetľuje význam jednotlivých prvkov, ktoré

dotvárajú betlehemsú scénu. Upramuje našu pozornosť na okolie Betlehema, v ktorého rozvalinách sa skvie novosť Ježišovho narodenia, prichádzajúceho obnoviť a znovu vybudovať svet i naše životy. Pozýva stať sa svedkami Ježišovho príchodu s jednoduchosťou pastierov. Chudobní a žobráci, ktorí sa nájdu v mnohých betlehemoch, nijako nie sú vylúčení, ale pri skromných jasliach nachádzajú priam privilegované miesto. Traja mudrci zas povzbudzujú k vytrvalosti tých, pre ktorých je cesta ku Kristovi naozaj

dlhá a nebezpečná. No až *„keď na Vianoce vložíme postavičku Dieťaťa Ježiša do jasíel, betlehem zrazu ožije. Boh sa zjavuje ako dieťa, ktoré môžeme zobrať do rúk. Pod slabosťou a krehkosťou ukrýva svoju moc, ktorá tvorí a premieňa všetky veci. Zdá sa to nemožné, a predsa je to tak: v Ježišovi bol Boh Dieťaťom, a týmto spôsobom chcel odhaliť veľkosť svojej lásky: úsmevom a otvorením náručia pre všetkých“.*

Nechajme sa teda pozvať Svätým Otcem objaviť a prežiť krásu tohto vianočného obrazu.

Plné znenie slovenského prekladu Apoštolského listu Admirabile signum je dostupné na internetových stránkach KBS.

spracoval br. Juraj

John Henry Newman (1801 – 1890), ktorého pred krátkym časom pápež František vyhlásil za svätého, sa v Cirkvi na západe už desaťročia teší omnoho väčšej popularite ako u nás. V USA sa vysokoškolské pastoračné centrá (naše „UPC“) bežne nazývajú „Newman Center“. Práci v oblasti vzdelávania a výchovy zasvätil anglický kardinál veľkú časť svojej činnosti a venoval jej aj jedno zo svojich najznámejších diel *Idea univerzity*. Newman však nebol iba pedagóg, jeho životné poslanie v najširšom zmysle definovalo úsilie privádzať ľudí k Bohu – tým, že pomáhal ľuďom s ťažkosťami vo viere, obhajoval kresťanské učenie pred protináboženskými trendmi moderného myslenia, a všemožne sa usiloval o obnovu náboženského života v Anglicku.

Keď mám v krátkosti predstaviť Newmana, ktorého životu a dielu som venoval podstatnú časť svojich doktorandských štúdií, zvyknem ho nazvať moderným cirkevným otcom. Myslím tým osobnosť formátu veľkých cirkevných otcov, ako boli sv. Atanáz alebo sv. Augustín, ktorá ale žila v dobe pre nás celkom blízkej. Nazdávam sa, že Newmanovo myšlienkové poslanstvo je aktuálne nielen pre veriacich v západnom svete, ale aj pre našu spoločnosť, ktorá dnes čelí veľmi podobným výzvam ako Cirkev na západe. Tiež som presvedčený, že od anglického svätca sa môžeme mnohému naučiť nie iba ako od veľkého učenca a teológa, ale aj ako od učiteľa modlitby, duchovného života a zasväteného života.

Pred niekoľkými rokmi sa mi do rúk dostala zaujímavá kniha švajčiarskej mystičky Adrienne von Speyerovej

Knihá všetkých svätých. Obsahuje charakteristiku vnútorného života a modlitby mnohých svätcov naprieč dlhými dejinami Cirkvi, v ktorých autorka dokázala svojím mimoriadnym darom zmyslu pre Cirkev (*sensus Ecclesiae*) čítať ako v otvorenej knihe. So zvedavým očakávaním som si nalistoval stať o kardinálovi Newmanovi. Von Speyerová o ňom píše toto:

Vidím ho pohrúženého do modlitby. Modlí sa pozorne, s vytrvalým úsilím a čistou láskou. Je to láska, ktorá nemá trpezlivosť s ničím, čo nie je úplne priezračné a spravodlivé... Potom sa zapiera a vrhá do Božieho náručia, odovzdáva sa, celkom ako mních. Jeho askéza, zmysel pre poslušnosť, jeho zmysel pre chudobu, čistotu a bezvýhradnú lásku je hodná mnícha, naozaj vynikajúceho mnícha. Je to akoby sa v momente obrátenia vliadol do neho celý život mnícha v koncentrovanej podobe. Riadi sa regulou, ktorá je v Bohu.

Newman nebol členom mníšskeho spoločenstva v pravom zmysle slova. Po svojej konverzii na katolícku vieru z anglikanizmu, ročnom štúdiu a kňazskej vysviacke v Ríme založil v anglickom Birminghame spoločenstvo oratoriánov sv. Filipa Neriho. Bol teda rehoľným kňazom, no podľa Adrienne von Speyerovej mal srdce mnícha. Čo to znamená? Ktoré črty typicky mníšskej spirituality boli Newmanovi vlastné?

Vo svojej životopisnej knihe *Apoloogia pro vita Sua* Newman nasledovne opisuje tú milosť vnútorného obrátenia, ktorú spomína aj von Speyerová. Zažil ju vo veku pätnás-

tich rokov. Od tejto milosti odvádza svoje trvalé nasmerovanie života na Boha:

Moje vnútorné obrátenie, ktoré som si bol vedomý (a ktorým som si ešte vždy istejší ako tým, že mám ruky a nohy)... ma upevnilo v nedôvere voči skutočnosti hmotných javov a nútilo ma zotrvať v myšlienke na dve bytosti – jediné dve bytosti, vrcholné a žiarivo zrejme, ktorými sme boli ja a môj Stvoritel.

V tej istej knihe Newman vysvetľuje svoj vzťah s Bohom ako život pred Božou tvárou, *solus cum solo* – vzťah jediného s jediným. V zbierke výrokov egyptských púštnych otcov som nedávno našiel nasledujúce slová: „Nieкто sa starca opýtal: ‚Aký má byť mních?‘ A on odpovedal: ‚Podľa mňa ako jediný pred jediným.‘“ Základnou črtou mníšskeho života je úplná oddanosť Bohu, ktorou mních kladie vzťah s Bohom na výsostné, jedinečné miesto. Táto črta je naozaj vlastná Newmanovi, ktorý si od svojho obrátenia v mladosti po celý život zachovával vedomie živej prítomnosti Boha, pred ktorým sa skláňal v báni a láske.

Ďalšou charakteristickou črtou mníšskeho života je konzistentnosť.

Regula je v mníchovom živote nástrojom, ako byť konzistentný v modlitbe, v čnostiach i v práci. Ako Newman na ktoromsi mieste napísal, vždy ho sprevádzalo presvedčenie, že svätosť má niečo dokopy s konzistentnosťou. Ako uvádza v *Apologii*, riadil sa heslom „rast je jediným znakom života.“ Rast je organický prejav konzistentného vývinu, kontinuity, ktorú nepretrhávajú ničivé zásahy, ktoré sú pre život deštruktívne. Známkou náboženského života bola pre Newmana kontinuita opakovaného súhlasu viery, ktorým uskutočňoval v každodennom živote Božie slovo a spolupracoval vo svedomí s Božou vôľou. Výsledok je existencia, ktorú možno označiť ako život vo svetle Božej lásky. Newman túto črtu svojej (mníšskej) špirituality azda najkrajšie vyjadril vo svojej slávnej básni *Oblačný stĺp*:

*Veď, Nežný Jas, hustou tmou navôkol,
ďalej ma veď!*

*Temná je noc a ja z domu ďaleko,
ďalej ma veď!*

*Nohy mi stráž; nemusím obzor zrieť,
stačí mi jeden krok.*

Osobná láska k Bohu ako vzťah jediného pred Jediným a dôraz na konzistentnosť v duchovnom živote, ktoré charakterizovali Newmana, sú typické črty mníšskej špirituality. Anglického kardinála teda možno v istom zmysle pokladať za veľkú mníšsku osobnosť našich čias. Adrienne von Speyerová zaklučuje svoj opis jeho duše slovami: „Newman bol naozaj veľký svätec. V mnohom mi pripomína Ignáca [z Loyoly], najmä vo vytrvalosti svojho úsilia.“

o. Ján

Som Poliak, narodil som sa a chodil do školy na Dolnom Sliezku, pri meste Wroclaw – tam som sa tiež v roku 2000 stal kňazom. Kým som pred tromi rokmi vstúpil do benediktínskeho kláštora v Lubine, pri meste Poznaň, bol som najskôr kaplánom (4 roky), a potom 12 rokov redaktorom diecézneho týždenníka. Nesedel som však len pri počítači, bol som tiež kaplánom v polepšovni a diecéznym dušpastierom rodín. Keď som mal 40 rokov, Pán Ježiš mi pripomenul, že hlboko v srdci mám ukrytú túžbu po živote v kláštore. Bolo to na Jasnej Hore v Čenstochovej 10. augusta 2015. Vtedy som pochopil, že najistejšou cestou spásy pre mňa je mníšsky život. Po niekoľkomesačnej príprave som všetko zanechal a s povolením svojho biskupa začal mníšsku formáciu. O dva a pol roka neskôr však moji bratia rozhodli, že nemôžem pokračovať na mníšskej ceste v Lubine – vtedy som poprosil o. priora Vladimíra o súhlas, aby som mohol žiť v spoločenstve mníchov v Sampore. Som tu dva mesiace a je možné, že na Slovensku zostanem do konca života.

o. Cyprian

Volám sa Dominik Miškár, mám 19 rokov a pochádzam z Nového Mesta nad Váhom. V súčasnosti som v Kláštore Premenenia Pána ako postulants. Mám štyroch súrodencov, takže je nás päť, ja som prostredný. Skončil som Základnú školu sv. Jozefa, kde sestry z Notre Dame pripravujú žiakov na všetko. Pokračoval som na Strednej priemyselnej škole v Novom meste nad Váhom, odbor elektrotechnika. Po ukončení školy som mesiac pracoval až do môjho príchodu do kláštora 30. októbra 2019. Svoje povolanie zatiaľ postupne spoznávam. Dokonca náš magister mi povedal, že na to budem potrebovať pätnásť rokov, aby som to zistil – minimálne. Moje povolanie sa ozvalo možno niekedy v deviatom ročníku, avšak potom ma zaujala električka, i keď len na rok. A tak po tomto roku sa opäť ozvalo povolanie. Bolo to „pomalé“, nenásilné, až také láskyplné volanie, iba tak, ako to len Boh vie. A nakoniec vďaka Jeho veľkej pomoci som si obľúbil mníchov z Rádu sv. Benedikta a ich heslo „Aby bol vo všetkom oslávený Boh“.

br. Dominik

S cieľom pomôcť Cirkvi, aby rástla v láske a svedectve o Bohu, ustanovil pápež František tretiu nedeľu v Cezročnom období za Nedeľu Božieho slova.

Toto ustanovenie vyšlo v pápežskom dokumente s názvom *Aperuit Illis*. Názov vychádza z verša v Evanjeliu podľa sv. Lukáša: „Vtedy im otvoril myseľ, aby porozumeli Písmu.“

„Vzťah medzi Zmŕtvychvstalým, spoločenstvom veriacich a Svätým písmom je pre našu identitu mimoriadne dôležitý. Bez Pána, ktorý nás uvádza do pochopenia Svätého písma, je nemožné do hĺbky ho pochopiť, ale platí to aj opačne: bez Svätého písma sú pre nás nepochopiteľné udalosti súvisiace s poslaním Ježiša a jeho Cirkvi vo svete. Sv. Hieronym mohol oprávnené napísať: „Neznalosť Písma je neznalosťou Krista,““ uvádza sa v apoštolskom liste.

Zámerom Svätého Otca je, aby Nedeľa Božieho slova bola

„venovaná sláveniu, uvažovaniu a rozširovaniu Božieho slova“, a tak „oživila v Cirkvi toto gesto Zmŕtvychvstalého, ktorý pre nás otvára poklady svojho Slova, aby sme sa mohli vo svete stať hlásateľmi tohto nevyčerpatelného bohatstva“.

Pápež František nás povzbudzuje, aby sme „nadobudli dôverný vzťah so Svätým písmom, lebo inak naše srdce ostane chladné a oči ostanú zavreté, keďže sme postihnutí mnohými formami slepoty“. Sväté písmo a sviatosť sú neoddeliteľné. Ježiš sa svojím slovom v Písme prihovára každému: „Pán stojí pri dverách a klope. Ak niekto počúvne jeho hlas a otvorí mu, on vstúpi a budú spolu večerať (porov. Zjv 3,20). Ježiš Kristus klope na naše dvere prostredníctvom Svätého písma; ak ho počujeme a otvoríme dvere svojej mysle a srdca, potom vstúpi do nášho života a ostane s nami.“

spracoval o. Ján OSB

Žíme Rok Božieho Slova

Deň venovaný Biblii nemá byť len „raz do roka“, ale raz po celý rok, pretože naliehavo potrebujeme zblízka a dôverne spoznať Sväté písmo a Zmŕtvychvstalého, ktorý v spoločenstve veriacich neprestajne rozdáva slovo a láme chlieb. Preto potrebujeme nadobudnúť dôverný vzťah so Svätým písmom, lebo inak naše srdce ostane chladné a oči ostanú zavreté, keďže sme postihnutí mnohými formami slepoty.

Pápež František

Preto nás aj naši biskupi vyzývajú prežiť nie len jednu nedeľu, ale celý Rok Božieho slova od Prvej adventnej nedele až do sviatku sv. Hieronyma 30. septembra 2020.

Človek je počas svojho pozemského života konfrontovaný s mnohými udalosťami, ktoré od neho vyžadujú jasne formulované postoje nielen v rovine verbálneho vyjadrenia, ale najmä praktického postoja. Centrálnym bodom v ľudskom poznávaní je samotná skutočnosť života a jeho jasná interpretácia vo vzťahu k cieľu, ktorý si nestanovuje človek sám, ale má svoje vyjadrenie v Božom povolaní. Ježišova obeta na kríži a vykupiteľská smrť sa naplňujú vo finálnom vyjadrení dejín spásy, keď Ježiš Kristus vstal z mŕtvych a svojou smrťou premohol našu smrť a daroval nám život. Smrť a zmŕtvychvstanie sú jedinou skutočnosťou v dejinách sveta a človeka, v ktorej sa najplnším spôsobom Boh zjavil človekovi: Boh zjavuje sám seba, predstavuje sa kým On je a zároveň zjavuje, čo chce pre človeka.

Z Božieho zjavenia poznávame, že Boh sa v plnosti zjavuje v Ježišovi Kristovi, ktorý vstúpil do ľudských dejín, aby naplnil prislúbenia záchran, ktoré Boh dáva prarodičom v raji. Povolanie k novému životu je zároveň pozvaním byť premeneným Ježišovým zmŕtvychvstaním v nového človeka. Ľudský život je jedinečný: skutočne žijeme iba raz na zemi; pozemský život nie je dlhý, ale je to život pre večnosť. Život sa začína, ale sa nekončí. Človek má nesmrteľnú ľudskú dušu, ktorá má svoj pôvod v Bohu – Stvoriteľovi a smrť ju nemôže premôcť, ani zničiť. Život v biblickom chápaní to nie je „kvantita“, ale „kvalita“ – vedomie plnosti. Termín „večnosť“ vo Svätom písme je privlastnený samotnému Bohu. Iba On je večný, nie je ničím ohraničený na rozdiel od

ľudského bytia, ktoré má svoje výrazné limity. Mať večný život preto znamená mať účasť v plnosti Božieho života. Je to spôsob, ako Boh môže pozdvihnúť našu prirodzenosť k sláve trvalého spoločenstva v nebeskom kráľovstve. Apoštol svätý Pavol vyzdvihuje spoločenstvo s Kristom, ktoré predstavuje nové stvorenie – v Božej spravodlivosti a svätosti: „Kto je teda v Kristovi, je novým stvorením. Staré sa pominulo a nastalo nové“ (2 Kor 5,17).

Na nové stvorenie poukazuje aj udalosť Ježišovho premenia na vrchu Tábor, kde si vzal so sebou troch apoštolov: Petra, Jakuba a Jána (porov. Mt 17,1-11). Odohráva sa krátko po tom, čo Ježiš adresuje svojim poslucháčom usmernenie, akým spôsobom ho majú nasledovať (porov. Mt 16,24-28). Synoptickí evanjelisti hovoria o tejto mimoriadnej udalosti v Ježišovom živote, ktorá oslovuje aj apoštolov. Nie je to náhoda, že učeníci majú túto skúsenosť: ich ďalší život bude častejšie konfrontovaný s Ježišovými skutkami, ktoré preveria pevnosť a vytrvalosť tých, ktorých povolal, aby išli za ním a vydávali svedectvo. Všimnime si, že synoptickí evanjelisti Matúš, Marek a Lukáš nepredstavujú udalosť Pánovho premenia ako vonkajší efekt nového Kristovho zjavu, ale odovzdávajú posolstvo novej nádeje, ktorá je adresovaná každému z nás a jej eschatologické naplnenie bude realizovaným Božím prislúbením záchran človeka a celého ľudského pokolenia. Ježišova žiariaca tvár oslovuje výnimočnosťou, ktorá nie je ľudského pôvodu; je odrazom Božej velyby a slávy. Novozákonné

texty hovoria jasnou rečou: „Tam sa pred nimi premenil: tvár mu zažiarila sťa slnko a odev mu zbelel ako svetlo“ (Mt 17,2); „Tam sa pred nimi premenil. Jeho odev zažiaril a bol taký biely, že by ho nijaký bielič na svete tak nevybielil“ (Mk 9,3); „Ako sa modlil, zmenil sa vzhľad jeho tváre a jeho odev zažiaril belobou“ (Lk 9,29). Ježiš sa ukázal apoštolom v Božej sláve. Sláva premenenia je znamením, že v Ježišovi Kristovi sám Boh si dal tvár (porov. Mt 17,2n) a že v ňom sa ukázala tvár, ktorú „nikto nikdy nevidel“ (Jn 1,18). Významnú úlohu zohráva informácia o Ježišom odevu, ktorý zažiaril belobou. Biela farba v biblickom kontexte dostáva eschatologický rozmer, nakoľko je znakom bytostí pridružených k Božej sláve – nebeských alebo premenených bytostí. Táto sláva nie je ešte definitívnou slávou posledného dňa, ona iba ožaruje tvár a odev Ježiša podobne, ako kedysi Pánova sláva ožarovala Mojžišov výzor (porov. Ex 34,29-30.35). Oblak pri udalosti Pánovho premenenia symbolizuje tak Božiu prítomnosť v Starom zákone, ako aj slávu Ježiša. Oblak zahaľuje Ježiša pred pohľadom učeníkov, čím dokazuje, že Ježiš prebýva v nebi, mimo dosah viditeľných vecí (porov. Sk 1,9), no zároveň je prítomný svojim svedkom (Mt 17,5-9). Je ešte dôležité pripomenúť, že oblak prítomný pri Ježišom premenení nezachytáva len Ježiša a nebeské osoby (Mojžiš a Eliáš), ale aj samotných učeníkov, ktorých si Pán Ježiš priviedol so

sebou na vrch Tábor, čím je naznačené spojenie neba so zemou a zároveň znamenie Božej prítomnosti je posvätením spoločenstva učeníkov. Môžeme konštatovať, že učeníci, ktorí vošli do nebeského oblaku, čo v danej situácii treba chápať ako privilégium ich prítomnosti pri Ježišovi, už tvoria spoločenstvo s Ježišom.

Cirkev prijíma túto udalosť v dôvere dôkazu, že Ježiš Kristus, ktorý premohol smrť na dreve kríža

a vstal z mŕtvych, vstúpil nielen do viditeľného sveta, ale striktnie predstavuje svoje spojenie a spoločenstvo s Bohom. Samotní Ježišovi učeníci poznávajú svoje nové povolanie, keď im ich Učiteľ hovorí: „Keby ste boli zo sveta, svet by miloval, čo je jeho, ale preto, že nie ste zo sveta, že som si vás ja vyvolil zo sveta, svet vás nenávidí“ (Jn 15,19).

Premenenie Pána Ježiša potvrdzuje vyznanie v Cézarei Filipovej, ktoré sa udialo iba šesť dní pred udalosťou na hore Premenenia. Vtedy sa Ježiš pýtal svojich učeníkov na

mienku ľudí, zo koho ho pokladajú. A následne zaznie priama otázka: „A za koho ma pokladáte vy?“ Odpovedal mu apoštol Peter v mene všetkých: „Ty si Mesiáš“ (Mk 8,27-29). Taká istá otázka však zaznieva v celých dejinách Cirkvi. Za koho my pokladáme Ježiša? Veď odvolávame sa na svoju príslušnosť ku kresťansko-katolíckej viere a ku Katolíckej cirkvi, čo predznamenáva nielen našu verbálnu odpoveď na Ježišovo pozvanie, ale vyžaduje konkrétnu odozvu v praktizovaní nášho vzťahu v rovine lásky k Bohu a k blížnemu. Pri Pánovom premenení sa zjavuje osoba najmilšieho a transcendentného Syna, ktorý je – ako druhá Božská osoba – vlastníkom Božej slávy. Premenenie Pá-

jednorodný Syn“ (Jn 1,14). Ježišovo oslávenie je predzvestou aj nášho oslávenia, keď dosiahneme cieľ nášho života a budeme ospravedlivení pre večný život. Apoštol národov svätý Pavol v Liste Filipanom píše: „Veď naša vlasť je v nebi. Odtiaľ očakávame aj Spasiteľa Pána Ježiša Krista. On mocou, ktorou si môže podmaniť všetko, pretvorí naše úbohé telo, aby sa stalo podobným jeho oslávenému telu“ (Flp 3,20-21). V rozlúčkovej reči Pán Ježiš objasňuje svoj príchod na svet: „Veď Otec sám vás miluje, lebo vy ste milovali mňa a uverili ste, že som vyšiel od Boha. Vyšiel som od Otca a prišiel som na svet; a zasa opúšťam svet a idem k Otcovi“ (Jn 16,27-28).

Odpoveď na nové poslanie v obnove života v Ježišovi Kristovi dáva samotné kresťanstvo, ktoré prináša posolstvo nádeje. Kresťania sú povolaní k nádeji, ako hovorí svätý Pavol, keď pozýva k modlitbe za poznanie spásy: „Nech vám Boh nášho Pána Ježiša Krista, Otec slávy, dá Ducha múdrosti a zjavenia, aby ste ho poznali. Nech osvieti oči vášho srdca, aby ste vedeli, aká je nádej z jeho povolania, aké bohatstvo slávy je z jeho dedičstva vo svätých...“ (Ef 1,17-18; porov.

Tit 1,2). To isté vyplýva z Ježišovej nauky, ktorá sa koncentruje na posolstve spásy, keď sa ohlasuje príchod Božieho kráľovstva. Aj keď sa často (mylne) nazdáme, že Ježiš upozorňuje len a iba na budúci príchod nebeského kráľovstva, jeho slová si vyžadujú

na anticipuje a zároveň je predobrazom paschálnej – veľkonočnej – udalosti, ktorá cestou kríža uvedie Ježiša Krista do plného rozvinutia jeho slávy a hodnosti ako Syna. Ján o tejto sláve vydáva svedectvo: „A my sme uvideli jeho slávu, slávu, akú má od Otca

konštitutívny výklad, pretože Kristovo ohlasovanie sleduje život kresťana vo všetkých súvislostiach jeho existencie a v každom rozmere jeho prítomnosti v tomto svete. Premenenie Pána Ježiša neoslovilo iba jeho učeníkov, ale stáva sa súčasťou ohlasovania evanjelia až do dnešných dní. Kristus nie je len pôvodcom mimoriadneho zážitku; stáva sa pozývajúcim k nasledovaniu pretvorením svojho života v nový spôsob bytia nie vlastnou mocou, ale mocou Ducha Svätého, ktorého chceme nechať pretvárať naše vnútro podľa spasiteľnej vôle Mesiáša – Ježiša Krista. Prijímame výzvu apoštola Pavla, ktorý Rimanov prosí: „Bratia, pre Božie milosrdenstvo vás prosím, aby ste svoje telá prinášali ako živú, svätú, Bohu milú obeť, ako svoju duchov-

nú bohoslužbu. A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale premeňte sa obnovou zmysľania, aby ste vedeli rozoznať, čo je Božia vôľa, čo je dobré, milé a dokonalé“ (Rim 12,1-2). Oblečme si nového človeka, ktorý je stvorený podľa Boha v spravodlivosti a pravej svätosti a dosiahneme nový život, ktorý bude ovocím nášho premenenia v Pánovi.

V nasledovaní Ježiša môže každý veriaci chápať svoj život a svoje utrpenie, svoju smrť a svoju nádej ako odraz Kristovho vzoru a s pomocou milosti spätne zavŕšenie seba samého v dokonalejšej láske k Bohu a bližnému. Kristus je pre neho dar spásy a zároveň príklad.

prof. ThDr. Anton Adam, PhD.

Ayšlienky z hlbín storočí

Konečným cieľom ľudského života je blaženosť.

Blaženosť človeka spočíva v poznaní Boha.

Pravda je zhoda vecí s rozumom, samotný Boh je pravda.

Účelom pôsobenia pravdy je, aby sa do duše vtláčil celý poriadok vesmíru.

Sloboda je schopnosť vyberať si prostriedky pre cieľ, ktorý dal Boh.

Spravodlivosť bez múdrosti nemôže byť dokonalou čnosťou.

Vládca je preto ustanovený, aby chránil spravodlivosť.

Cieľom moci je uskutočňovanie spravodlivosti.

Ovocie každej vedy je v tom, že sa nimi posilňuje viera.

sv. Tomáš Akvinský (1225 – 1274)

„Moja malá vnučka mi raz bežala ukázať obrázok, ktorý namaľovala v škôlke. Mal som vtedy akurát rozrobenú prácu na stole, objednávkové listy jednej firmy, ktorej som na dôchodku vypomáhal“, rozprával raz jeden pán.

„Starký...“

Zodvihol som od práce nerád oči. Mávala na mňa obrázkom a za ňou stála jej matka, moja dcéra.

„Starký, starký, pozri sa!“

„Nemôžete chvíľku počkať?“ zavrčal som.

Obidve tam stáli ako zarazené a pozerali sa na mňa. „Mám obrázok,“ volalo stále radostne dievčatko, trojročné usmievavé dievčatko.

„Ale ja mám prácu,“ povedal som.

„Už od stanice sa teší, ako starkému ukáže obrázok, ktorý namaľovala,“ povedala mi dcéra.

„Jednoducho vydržte,“ skríkol som – mal som neporiadok v papieroch a neplánoval som nechať sa vyrušovať. Bolo mi jasné, že každý rozumný človek musí uznať, že najšť chybu v objednávkach je oveľa dôležitejšie ako sa pozeráť na

čmáranice malého dievčatka.

„Starký,“ ešte raz zavolala vnučka a pristúpila bližšie ku mne. Sklonil som sa ešte hlbšie nad svoje papiere.

„Poď, povedala matka a odvádzala ju preč.“

Dievčatko nechápalo. Ako to, že nechcem vidieť jej obrázok? Tolko ju to stálo námahy a tak sa tešilo, až ho svojmu starkému ukáže.

Lenže mne to bolo jasné, že takto musím postupovať, že takto je to aj pedagogicky najsprávnejšie. Musí si predsa uvedomiť, že tuná existuje práca dospelých a že sa musí rešpektovať. Našťastie jej malé krôčiky cupitali naspäť ku dverám.

„Star...“ Nestačila dopovedať, zmizla vo dverách, ktoré sa zatvorili, dcéra ju rýchlo vtiahla do chodby. Veľmi dobre ma poznala.

Vydýchol som si a sklonil sa nad faktúrami. Celú hodinu som sa v nich prehŕňal, potom sa mi konečne podarilo nájsť chybu. Bol som spokojný.

Zapálil som si cigaretu a vtom zazvonil telefón. Nejaký neznámy hlas mi opakoval, mnohokrát, pretože som to nemohol pochopiť, že moja dcéra je ťažko zranená, a vnučka že zahynula pri havárii. Išli odo mňa na nákupy a nejaký nákladiak s opitým vodičom vrazil do nich práve na prechode. Niečo sa vo mne obrátilo naruby a do dnes som to neprekonal. Viete, mrzí ma v živote veľa vecí. Ale táto s tým obrázkom ma bude strašiť do smrti.

O nič nešlo. Zdanlivo vôbec o nič. Len som sa zachoval ako zodpovedný dospelý, nenechal som sa vyrušiť z práce nejakým

trojročným veselým dievčatkom.

Ale už nastalo budem vidieť jej dychtivú tváričku, jej túžbu ukázať mi jej obrázok, jej nadšenie i jej sklamanie.

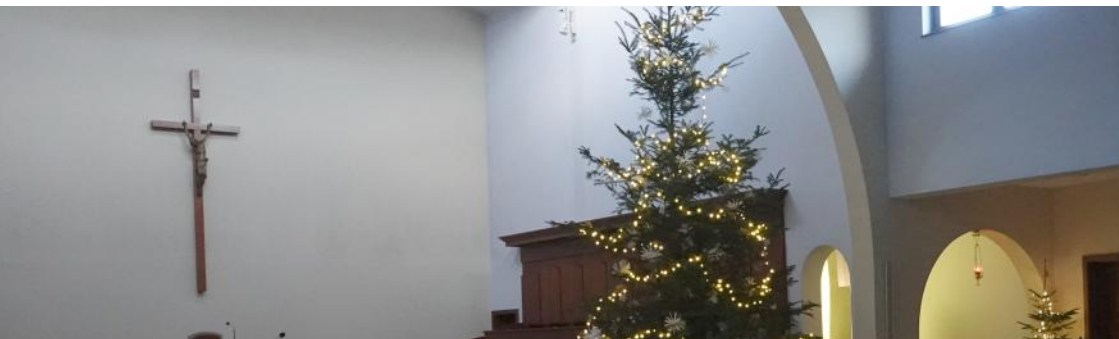
Stačilo pár sekúnd, pár nepatrných sekúnd a ten nešťastný voz by ich minul.

Čo by mi to bolo urobilo, pozrieť sa na jej obrázok. Pár sekúnd. Pár obyčajných sekúnd, ktorých denne toľko strácam. A ja som sa nepozrel. Ja som jej ich nedal.

„Star..“ Tá slabika, ktorú vydýchla medzi dverami, starkému na rozlúčku, mi nikdy neprestane znieť v ušiach.

Občas nám niekto chce urobiť radosť a mať radosť. Pozerá sa na nás, usmieva sa na nás, miluje nás. Teší sa na nás.

A odrazu už nieje. Nepríde. Nikdy.

Čo sú Vianoce

Ak máš priateľov, hľadaj ich, lebo Vianoce sú Stretnutie.

Ak máš nepriateľov, zmier sa, lebo Vianoce sú Pokoj.

Ak máš chudobných vedľa seba, pomôž im, lebo Vianoce sú Dar.

Ak máš pýchu, pochovaj ju, lebo Vianoce sú Pokora.

Ak máš dlhy, splať ich, lebo Vianoce sú Spravodlivosť.

Ak máš temnotu, zažni sviecu, lebo Vianoce sú Svetlo.

Ak máš hriechy, obráť sa, lebo Vianoce sú Milosť.

Ak máš smútok, vzkries svoju radosť, lebo Vianoce sú Šťastie.

Ak máš nenávisť, zabudni na ňu, lebo Vianoce sú Láska.

Báseň

Vypočujte ma, sestra, keď na mňa pozeráte,
povedzte, koho to pred sebou vidíte?

Ach áno, je to len úbohá starena
s čudnými očami a takmer šialená.

Odpoveď nedá vám, jedlo jej padá,
nevníma, keď sa od nej niečo žiada,
o svete nevie, len ďalšia zas práca,
topánky a pančuchy stále len stráca.

Niekedy tvrdohlavá, inokedy sa vie chovať,
potrebuje však už nakrmiť a prebaľovať.

Toto vidíte? Toto si myslíte?

Sestrička, veď o mne vôbec nič neviete.

Budem vám rozprávať, kým všetkým som bola,
než som sa bezmocná až sem k vám dostala.

Miláčikom rodičov, dievčatom, tak sotva desať liet
s bratmi a sestrami chutil mi život ako med.

Šestnásťročnou kráskou, lietajúcou v oblakoch,
dychtivou po prvých láskach a stále samý smiech.

V dvadsiatke nevestou s búšiacim srdcom,
čo skladala svoj sľub s bielym vencom.

A keď bolo pár rokov po dvadsiatke, ako ten čas letí,
chcela som šťastný domov pre svoje deti,
Potom prešla tridsiatka a putá lásky detí,
ako rásťli, už mohli sme uzliť po pamäti.

starenky

A keď mám štyridsať, synovia odchádzajú,
len kroky verného manžela stále ma sprevádzajú.

Päťdesiatka prišla, a s ňou ďalší malí,
čo u mňa na kolenách sa ako tí prví hrali.

Potom začala však doba zlá, môj manžel zomrel v Pánu,
mám z budúcnosti strach, niekto mi zavrel bránu.

Život ide ďalej, aj moje deti majú už vrásky
a ja len spomínam na rodinu a dni plné lásky.

Príroda krutá je, i keď bol život krásny,
na staré kolená dopadneme všetci ako prostí blázní.

Telo mi neslúži, s gráciou už je amen,
kde srdce tlklo skôr, dnes cítim ťažký kameň.

Však uprostred skazy to mladučké žieňa žije
a srdce jej, hoc ťažko, tam v hrudi stále bije.
Spomína na radosť, na smútok, čo rozochvieva,
veď úprimne miluje a neprestala byť živá.

Málo bolo rokov a aj čas zlenivie,
zmierila som sa tým, že všetko raz pominie.
Otvorte oči, sestrička, teraz, keď to všetko viete,
nevidíte len scvrknutú starenu...2026

Teraz už ... mňa vidíte!

Túto báseň napísala žena, ktorá zomrela na oddelení pre dlhodobu chorých v Ashludieovej nemocnici blízko Dundee v Škótsku. Personál nemocnice ju našiel medzi jej vecami, a tak sa im zapáčila, že ju odpísali a báseň putovala po celej nemocnici a ďalej.

Rád by som sa podelil o to, čo sme ako oblátska rodina spolu prežili aj vďaka našim mníchom, ktorí nás vždy srdečne prijímajú v kláštore.

Naše stretnutia prebiehali každý mesiac pod duchovným vedením o. Jozefa a organizačne nás usmerňoval o. Ján. Na začiatku roka sme sa stretli na duchovných cvičeniach, kde nám o. Jozef priblížil mníšsky duchovný život v myšlienkach o. Jána Klimaka o pokore, dare sĺz a dokonalom pamätaní na smrť – „memento mori“, ktoré nedesí. Áno, pamätanie na smrť nemusí desiť, keď žijeme náš cieľ ako stretnutie sa s Tým, ktorý je objímajúcou láskou.

Na našich mesačných stretnutiach trávime doobedie prácou s mníchmi. Poobedie v modlitbe a duchovnom slove. Počas benediktínskych sviatkov sa niektorí obláti zapoja svojou pomocou pri agapé po svätej omši.

V lete sme sa stretli už na druhom ročníku stretnutia s mníchmi. Vždy

sa naň veľmi tešíme. Tentokrát to bolo v Oravskom Veselom. Všetko pripravili oravskí obláti. Prišli štyria mnísi: o. Jozef, o. Cypríán, br. Ladislav a br. Svorad. Doobeda sme slávilí sv. omšu a po obede sme vyšli na krátku prechádzku, na ktorej sme zažili „dar sĺz a bleskov“. Parádne sme zmokli, no nakoniec sme sa tešili v teplom domčeku a smiali sa, aké sprestrenia nám pripravil Pán.

Aj tento rok prebieha príprava kandidátov na oblatúru. Bude vrcholiť v prvých mesiacoch nového roka. Takto do našej komunity pribudnú nový obláti po zložení príslubov priorovi o. Vladimírovi.

Na záver myšlienka, ktorú som aj vďaka oblatúre pochopil počas tohto roka. Keďže sme sa veľa rozprávali o pokore, uvedomil som si, ako málo je pokory v bežnom živote. Často je to skôr strojená pokora, či nízke sebavedomie u niektorých ľudí. Skutočná pokora je však vzácnosť. Často mám pocit, že v našom vnútri býva skrytá nadradenosť a pocit, že som lepší. Možno aj v nás „úprimných“ kresťanoch. Veľmi ma oslovilo slovo o. Klimaka „dokonalý plač nad sebou je možnosť neposudzovať druhých“.

Je veľkým darom pre nás mať možnosť byť aspoň malinkou súčasťou benediktínskej rodiny, pri ktorej môžeme prežívať dar Božej prítomnosti.

oblát Miloš

Ponúka ho kartuzián Guigo v liste spolubratovi Gervazovi, ktorý bol napísaný okolo roku 1150.

„Keď som sa istého dňa pri akejsi ručnej práci začal zamýšľať nad duchovným cvičením človeka, náhle mi prišli na um štyri duchovné stupne, a to čítanie (*lectio*), rozjímanie (*meditatio*), modlitba (*oratio*) a kontemplácia (*contemplatio*). Po tomto rebríku mníši vystupujú zo zeme do neba. A aj keď sa na ňom nerozlišuje veľa stupňov, predsa je neuveriteľne veľký. Jeho najnižšia časť sa opiera o zem, najvyššia zas siaha do oblakov a preniká tajomstvá nebies (porov. Gn 28,12). Tak ako sa tieto stupne líšia poradím a názvom, tak nie sú rovné ani hodnotou. Kto horlivo verí v to, čo každý z týchto stupňov v nás činí, čím sa od seba líšia a čím prevyšuje jeden druhý, ten uzná za nevelkú a ľahkú celú námahu a snahu, ktorú do nich vkladá – kvôli veľkému úžitku a sladkosti.

Čítanie je horlivé a sústredené hĺbanie vo Svätom písme. **Rozjímanie** je hlbavým pôsobením ducha, ktorý skúma obsah ukrytej pravdy pomocou vlastného rozumu. **Modlitba** je nasmerovaním oddaného srdca k Bohu za účelom odstránenia zla, alebo získania dobra. **Kontemplácia** je akýmsi povznesením ducha, ktorý je zakotvený v Bohu, je vychutnaním radosť večnej sladkosti. Nuž po vysvetlení štyroch stupňov nám zostáva prizrieť sa, ako na nás pôsobí.

Čítanie hľadá sladkosť šťastného života, rozjímanie ju nachádza, modlitba o ňu prosí, kontemplácia

odhaľuje jej chuť. Čítanie ju nesie k ústam ako výživný pokrm, rozjímanie prežúva a rozomieľa, modlitba dosahuje chuť a kontemplácia je samou sladkosťou, ktorá potešuje a posilňuje. Čítanie [sa zaoberá] obalom, rozjímanie – dužinou, modlitba – vyjadruje túžbu, kontemplácia sa teší z dosiahnutej sladkosti.

Môžeme z nich vyvodiť záver, že čítanie bez meditácie je jalové, rozjímanie bez čítania – vystavené chybám, modlitba bez rozjímania – chladná, rozjímanie bez modlitby – neplodné; modlitba plná oddanosti dosahuje kontempláciu, avšak dosiahnutie kontemplácie bez modlitby býva zriedkavé, alebo je zázrakom. Blahoslavený človek, ktorého duch oslobodený od iných povinností, túži stále zotrvať na tých štyroch stupňoch. Ten človek *predá všetko, čo má, a kúpi to pole* (Mt 13,44), v ktorom je ukrytý vytúžený poklad. Človek, ktorý bol aktívny na prvom stupni, na druhom – všímavý, na treťom – v plnosti oddaný, a na štvrtom – uchvátený mimo seba, postupným napredovaním, pre ktoré sa vo svojom srdci rozhodol, neustále vzrastá v sile, až uvidí Boha nad bohmi“

(vybrané z *Lectio divina, Ako čítať Sväté písmo*, Škola Pánovej služby I.).

o. Vladimír OSB

24. mája sme slávili výročie posvätenia chrámu. Hlavným celebrantom a kazateľom bol vdp. Marián Mlynárik, ktorý nám pripomenul, aké poslanie má chrám v našom živote a celkom osobitne, že je miestom stretnutia s Bohom.

Po prvých večerách slávnosti svätého otca Benedikta (10. júla), sa v kapitulári nášho kláštora konala obliečka Br. Juraja Paľova do mníšskeho habitu. Tento obrad predstavuje symbolický vstup do mníšskeho spoločenstva a zároveň začiatok kánonického noviciátu – ročného obdobia intenzívnej formácie nášho nového spolubrata.

Na slávnosť sv. Benedikta (11. júla) sme sa opäť tešili z prítomnosti žilinského biskupa Mons. Tomáša Galisa, ktorý v pohľade na nášho zakladateľa pripomenul význam mena „kresťan“ a poukázal na to, že meno Benedikt znamená „dobře hovoriť“, ale aj „požehnaný“, a tak by sme sa mali učiť od neho dobre hovoriť a žehnať.

Prof. Anton Adam predsedal liturgii a kázal na slávnosť Premenenia Pána. Pozval nás, aby sme boli tichými svedkami tohto tajomstva nielen pri samotnom slávení, ale v celom živote. Prakticky to znamená menej slov a viac otvorenosti srdca. To má viesť k premene. Poukázal na rozdiel medzi zmenou a premenou. Zmena je niečo vonkajšie, ale premena sa dotýka vnútra.

K týmto každoročným slávnostiam pribudla ešte jedna výnimočná, a to 25. výročie kňazskej vysviacky o. Jozefa. Ivan Modoroši nám v príhovore osviežil slová 84. žalmu: „Stúpajú a síl im stále pribúda,“ čím nielen oslávenca, ale všetkých prítomných povzbudil k tomu, že približovaním sa k Pánovi a do jeho nádvorí dostávame zvláštnu silu a požehnanie.

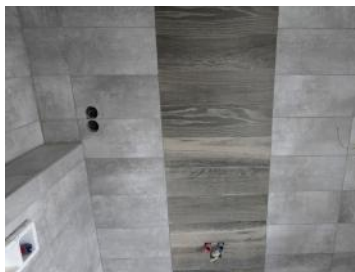
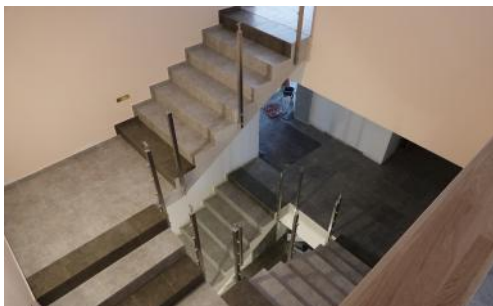

Pre rôzne okolnosti sme spomalili stavebné tempo, takže sa ukončenie klauzúrnej časti posunulo do roku 2020.

Napriek tomu mníšske cely dostali nový náter, kúpeľne obklady a dlažby, na chodbách a schodoch je tiež dlažba, prednášková miestnosť a sakristia má podhľady, ktoré skrývajú vzduchotechniku a elektrické rozvody. Na troch miestach sa urobili otvory z prístavby do existujúcej časti a osadili sa tam už dvere. Intenzívne sa pracovalo na novej kotolni a jej prepojení s domom hostí. Rovnaké prepojenie sa zrealizovalo s vodou, urobila sa nová úpravovňa vody a prečistili doterajšie rozvody.

Pred hospodárskymi budovami sme spevnili plochy a dobetónovali sme ďalšiu časť prístupovej komunikácie. Pokročili elektroinštalačné práce, úprava rajskej záhrady, podstienky a chodníky a mnoho iných prác.

Tie odborné vykonali pracovníci rôznych firiem, ale vzácne boli ruky všetkých brigádnikov, ktorí nám opäť prejavili svoju priazeň a dobrotu srdca a zvlášť svoju veľkodušnosť, ktorou oslavujú Boha na budovaní tohto jeho diela. Aj keď si dokončenie vyžiada ešte veľa úsilia a práce, už uvažujeme o „dni otvorených dverí“.

Infoservis

Duchovné cvičenia, ktoré každoročne máme od nedele Krista Kráľa po 1. adventnú nedeľu, toho roku viedol verbista Marek Poláček.

Otec Damián odišiel slúžiť ako duchovná výpomoc do benediktínskeho kláštora v Rajhrade na Morave, kde by mal zotrvať celý budúci rok.

~ Pozývame ~

Od septembra každú druhú stredu v mesiaci od 19,00 hod. nám Mgr. Ivan Moďoroši PhD. približuje vždy inú ikonu. Táto duchovná akcia bude prebiehať až do konca júna 2020. Prednáška je prístupná pre verejnosť. Nasledujúce stretnutia sa v roku 2020 uskutočnia v dňoch 15.1., 12.2., 11.3., 8.4., 13.5. a 10.6.

17. – 19.
január
2020

Duchovné
centrum
Badín

Biblický víkend

Obdarujte sa tým najvzácnejším poznaním.

Prihlasovanie:

6. december 2019
– 10. január 2020
www.xaver.sk

Kňazský seminár
sv. Františka Xaverského
Banská 28
976 32 Badín

Biblista Blažej Štrba
a katechétko Karola Dravecká, OP

uvedú (nielen) rodičov
prvoprijímajúcich detí
do tajomstva svätej omše.

A Slovo našlo Máriu

*Na počiatku bolo Slovo
a Slovo bolo u Boha.*

To slovo sa ponáhlalo
naplniť Boží plán
a našlo Máriu.

Hladnú po Bohu,
smädnú po spásе,
načúvajúcu Slovu,
ktoré prichádzalo,
a ona netušiac

*KÝM JE,
zdvíhala brány prastaré,
aby mohol prísť,
aby vošiel kráľ slávy.*

Mária, chudobná Jahveho,
dievčatko Izraela,
stala sa chrámom Najvyššieho,
odkryla jeho tajomstvá.

Načúvala pozorne tomuto Slovu,
vystaviac seba ťažkým dňom,
keď nerozumela,
a trpela ako ON –
NO ona uverila:
BLAHOSLAVENÁ.

sr. Anežka Alžbeta Žatková, KŠSND

Mária ako pamäť Cirkvi

Blahoslavená si Panna Mária, pretože si uverila. Evanjelista Lukáš o tebe napísal: „Mária zachovávala všetky tieto slová vo svojom srdci a premýšľala o nich“ (Lk 2,19). Áno, práve o tebe môžeme povedať, že si živá pamäť Cirkvi. Všetky udalosti, ktoré sa udiali okolo tvojho Syna, našli miesto v tvojom srdci, kde si ich starostlivo uložila a pripomínala si si ich. Nešlo iba o radostné chvíle narodenia tvojho Syna, ale aj o všetky úskalia a skúšky, ktoré musel prekonať. Určite nebolo jednoduché uchovať si v srdci a premýšľať o pohľade na kríž, kde visel tvoj Syn. Ale jeho Zmŕtvychvstanie vrhlo nové svetlo na všetky udalosti z minulosti a vytvorili mozaiku, kde sa ukázal zmysel celého Božieho plánu. Koľko slov denne počujeme okolo seba. Iba ty, Matka, vieš, či dokážeme v tom hluku rozoznať hlas tvojho Syna. Či dokážeme v našich srdciach uchovať jeho slová a uvažovať o nich. Práve to sa môžeme dnes od teba naučiť. Vedieť sa zastaviť v tomto neveriteľne rýchлом svete a uvažovať o Božom pláne pre naše životy. Sme pozvaní naučiť sa uvažovať o udalostiach šťastných, ale aj o tých bolestných, ktorými je popretkávaný náš život. Ako hovorieval pápež Pavol VI.: „*všetci sa môžeme od Márie naučiť byť ľuďmi modlitby a kontemplácie, iba tak sa staneme horiacimi sviečkami*“.

Martin Danišek, kaplán v Žiline

2% z daní

S prosbou na vás sa uchádzame o vaše kladné rozhodnutie pre OZ kvet AbvvoB.

IČO/SID: 45024979

Právna forma: Občianske združenie

Názov: kvet "AbvvoB"

Sídlo: 96231 Sampor,

Kláštor Premenenia Pána, Sampor 50

Viac informácií a tlačivá na stránke:

www.dvepercenta.sk

Bohoslužby počas Vianočných sviatkov

Vigília a Polnočná (24. 12.).....	23.00
Narodenie Pána (25. 12.).....	11.00
Sviatok sv. Štefana (26. 12.).....	11.00
Sviatok sv. Jána (27. 12.).....	6.30
Sviatok sv. Neviniatok (28. 12.).....	6.30
Sviatok Svätej rodiny (29. 12.).....	11.00
Šiesty deň oktávy Vianoc (30. 12.)..	6.30
Siedmy deň oktávy Vianoc (31. 12.)..	6.30
V tento deň sa koná celodenná adorácia. Vešpery a ďakovná pobožnosť.....	18.00
Slávnosť Panny Márie Bohorodičky (1. 1. 2020).....	11.00
Zjavenie Pána (6. 1. 2020).....	11.00

...a naďalej Vás prosíme...

Vďaka Vašej štedrosti sme v uplynulom roku mohli pokročiť v dostavbe kláštora a vykonať mnoho iných prác a podujatí. **Nadalej sa spoliehame na Vašu priazeň a pomoc**, ktorá nás sprevádza už mnoho rokov. Nech Vám Boh hojne odplatí Vaše milodary, fyzickú aj materiálnu pomoc, ktoré nám poskytujete.

Kontakty na nás

Adresa: Kláštor Premenenia Pána, Sampor 50, 962 31 Sliač

Tel. č.: 0903 982 470, 0915 800 124

Email: benediktini@benediktini.sk

Web: www.benediktini.sk

IBAN: SK18 7500 0000 0040 0856 1679

Estote benedicti, č. 25, 25. 12. 2019.

Občasník priaznivcov a podporovateľov benediktínskeho mníšstva na Slovensku.

Redakcia: o. František Štrba OSB, br. Juraj Paľov OSBnov.

Grafická úprava: o. Michal Mária Kukuča OSB.

Nepredajné.

Janka Bernáthová - Lehotská
Básnička

Chcela som ti venovať
báseň o láske.
V pere mi vyschol atrament
a v srdci došli slová

Duchaplne si zašepkal,
pod'ku mne, láska moja.

A potom bez slov, tichučko,
nanajvýš láskyplne,
písal si verše dotykmi.
Nie na papieri.
Po mne.

Tak som sa stala básničkou,
ktorú som nepísala
a tebe na ňu pripadli
všetky autorské práva.

(Zo zbierky básní Slniečna sonáta)

